

[Estrup]

medarbejderne til at koncentrere sig om aktiespekulation og kurssvingninger.

Tilsvarende synes vi heller ikke, at det er nogen god idé, når regeringen foreslår, at feriegodtgørelsen for kontante overskudsdelingsordninger – som måske er overskudsdelingsordninger, måske ikke er overskudsdelingsordninger – skal fjernes.

Problemet er netop, at dette er et stridsemne på arbejdsmarkedet, at det er vanskeligt at sondre mellem bonusordninger, tantiemeordninger og overskudsdelingsordninger, og at man derfor ved at gennemføre dette lovforslag faktisk griber ind i en standende strid.

Så er der yderligere i den forbindelse det særlige argument, at der findes andre muligheder. Der er faktisk rig mulighed for at koncentrere sig om overskudsdelingsordninger, hvor der ikke er problemer med feriegodtgørelsen, og det er faktisk den type ordninger, vi synes er den rigtige. Derfor ser vi heller ikke af den grund nogen særlig interesse i at fremme regeringens forslag på dette område. Det vil føre videre i retning af konstant udlodning, hvilket ikke rummer de perspektiver, vi ønsker at fremme.

Det er klart, at i denne forbindelse må man også se forslaget om ændring af funktionærloven; de to forslag hænger tæt sammen.

Regeringens forslag har et hul om de offentligt ansatte. Jeg synes ikke, at arbejdsministeren havde ret, når han i den forbindelse blot kommenterede det radikale forslag på det område ved at sige: her har vi et fælles problem. Der er unægtelig en stor forskel fra regeringens udtalelser om, at man ikke på nuværende tidspunkt kan løse dette, og så til den skitse, vi har peget på. Vi påstår ikke, at det er den endelige skitse, eller at vi har løst alle problemerne. Men her er en klar skitse, som i øvrigt på mange punkter – specielt når man ser bort fra fondsdannelsen – minder om det, Socialdemokraterne også har foreslået.

Jeg skal ikke beskæftige mig mere med regeringens forslag i denne sammenhæng, blot sige, at hr. Niels Helveg Petersen senere vil sige noget om skattereformsiden og skattemålene.

Så kan jeg måske lige føje den bemærkning til, at det jo i øvrigt kan være meget rimeligt, som regeringen foreslår, at moderni-

sere lovgivningen om sparekasser og andelskasser, men det opfatter jeg mere som et led i den almindelige udjævning af forskellene mellem pengeinstitutterne end egentlig som noget nyt og mere principielt.

De andre forslag, som vi har på bordet, er jo en række beslutningsforslag, hvoraf vi har set specielt Socialdemokratiets beslutningsforslag før, og jeg skal derfor ikke føje mange kommentarer til. Vi har haft lejlighed til at diskutere forslaget tidligere. Jeg har klart set, at der er en bevægelse i den måde, som Socialdemokraterne formulerer sig på, men der er på den anden side heller ikke nogen grund til at skjule, at det store problem stadig væk er fondsdannelsen. Vi er ikke enige på det punkt. Vi synes ikke, at den socialdemokratiske model med amtsfonde er anvendelig. Vi synes, den meget nemt fører over i det, man kunne falde fondskapitalisme, og altså ikke fører til en spredning af ejendomsretten. Hvad enten man så mener, at overbygningen med et landsråd, eller hvad man nu vil kalde det, er en fuldstændig afvigelse fra den centrale fond eller stadig væk rummer elementer af den centrale fond, synes vi ikke, at det er en brugbar løsning. Der er alt for stor fare for, at medbestemmelsen, som vi synes skal ligge på den enkelte arbejdsplads, faktisk forsvinder op i den blå luft.

Jeg har mærket mig, og det synes jeg er positivt, at man i det socialdemokratiske beslutningsforslag skriver, at det afgørende er den fælles forvaltning, ikke om ejendomsretten er individuel eller kollektiv. Det synes jeg åbner for muligheder.

Dernæst om SFs forslag. Her skal jeg så føje til, at jeg måske synes, hr. Ole Henriksen var lovlig beskeden, da han påstod, at det ikke havde spor med socialisme at gøre. Jeg mener nok, at jeg kan finde enkelte socialistiske elementer i det, herunder nationalisering af bankvæsenet og forkøbsret til forskellige ting vedrørende de private virksomheder og sådan noget, men lad os nu ikke slås om det. Det afgørende er, at SFs forslag adskiller sig fra de andre ved i langt højere grad at have det, jeg vil kalde studiekredspræg. Det behøver ikke at være noget nedsættende, men det betyder måske mere, at SF taler lige ud af posen om, hvad partiet mener – det kan faktisk nærmest tværtimod være positivt – men det, som specielt kan undre én, er for-